

τῶν τρελλῶν γραμμῶν, βλέπω εἰς φανταστικὰς γραμμὰς διαγραφόμενον ἓνα ἄγγελον μὲ τὸν δάκτυλον εἰς τὰ χεῖλη. Σιωπή! Ἄς κλεισθῇ τὸ λεύκωμα ἕως ἐδῶ, τὸ προσφιλὲς αὐτὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν δύναμιν νὰ μὲ φέρῃ πάντοτε εἰς τὸ μέγα, τετράγωνον, λευκὸν δωμάτιον, μὲ τὰ μεγάλα παράθυρα, τὰ ἀνοικτὰ πάντοτε πρὸς τὸ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς θαλάσσης, πρὸς τὰς ζωογόνους πνοὰς τοῦ μπάτη, καὶ πρὸς τὰς ἀθώας ψυχὰς, τὰς πυρπολοῦσας τὰ χνοῶδη πτερά των περὶ τὸ φῶς τὸ λιποψυχοῦν ἐπὶ τῆς μεγάλης στρογγύλης τραπέζης.

Εν Πειραιεῖ.

ΠΕΤΡΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΔΗΣ

᾽Σ ΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ

Σὲ σένα ἐπάν' ὁ ἄνθρωπος τὴν ὕπαρξι λαμβάνει,
σὲ σέν' ἀφίνει τῇ στερνῇ πνοῇ του σὰν πεθάνη.

Ἐπάνω σου ὁ Ἔρωτας γλυκὰ ἀποκοιμῆται,
ἐπάνω σου ὁ Θάνατος, ἀγκομαχᾷ, χτυπιέται.

Σὺ τῆς χαρᾶς μας ἀγροικᾷς τὰ μυστικὰ τὰ λόγια,
μὰ καὶ τοῦ πόνου μας ἀκοῦς τὰ μαῦρα μοιρολόγια

Ἐπάνω σου τὰ ὄνειρα τ' ἀγγελοδοστολισμένα,
ἐπάνω σου τὰ στέφανα τοῦ Γάμου τ' ἀνθισμένα.

Ἐπάνω σου ἡ Συνειδήσις κ' ἡ Σκέψις μᾶς πληγόνει,
καὶ τέλος... μὰ παληόγρηνα μᾶς νεκροσαδανόνει!

[Ἀθήναι, Ἰούnius τοῦ 1892]

Δ. Α. ΔΑΜΙΑΝΟΣ